

РЕШЕНИЕ

№ 17768

гр. София, 31.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 156 СЪСТАВ, в публично заседание на девети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ВА

при участието на секретаря ЕД
като разгледа докладваното от ВА Гражданско дело № 20221110165788 по описа за 2022 година

РЕШЕНИЕ

31.10.2023 г., гр. София

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, I Г. О., 156-ти състав, в открито публично заседание на девети октомври през две хиляди двадесет и трета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ВА

при секретаря ЕД, като разгледа докладваното от съдия ВА гр. дело № 65788/2022 г. по описа на СРС, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 124 и сл. ГПК.

Подадена е искова молба от „ТС“ ЕАД срещу Й. Г. М., в която се твърди, че ответникът бил потребител на топлинна енергия за недвижим имот, находящ се в гр., аб. № 23857, като била доставена топлинна енергия, по договор за покупко-продажба на топлинна енергия при общи условия. Поддържа, че е доставил топлинна енергия на стойност 2273,38 лева за периода от 01.05.2018 г. до 30.04.2021 г., но ответникът не я бил заплатил, поради което изпаднал в забава и дължал и обезщетение за забава върху главница за топлинна енергия в размер на 299,42 лева за периода от 15.09.2019 г. до 18.02.2022 г. Излага съображения, че е предоставил и услугата дялово разпределение, поради което ответникът му дължал сумата от 30,51 лева, представляващи припадаща се част от цената на услугата дялово разпределение за периода 01.08.2019 г. до 30.04.2021 г., както и сумата от 4,65 лева – мораторна лихва върху главницата за дялово разпределение за

периода 01.10.2019 г. до 18.02.2022 г. Навежда довод, че е подал заявление за издаване на заповед за изпълнение, която била връчена на длъжника по чл. 47, ал. 5 ГПК, поради което имал правен интерес от предявяване на иск за установяване на вземанията. Иска да бъде признато за установено, че ответникът му дължи претендираните суми, както и присъждането на деловодни разноски.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК е подаден отговор на исковата молба от ответника чрез особения представител, като се поддържа, че вземанията били погасени по давност, съобразно правилото на чл. 111, б. „в“ ЗЗД, което се обосновава. Поддържа, че с оглед погасяването на главниците по давност, приложение следва да намери и правилото на чл. 119 ЗЗД. Навежда доводи, че не е доказано, че ищецът е доставил топлинна енергия, съответно какви са отопляемите обеми и какви отоплителни тела имало в имота. Развива съображения по отношение на представители по делото доказателства, като прави извод за недоказаност на исковете, освен това инвокира доводи за неправилно изчисление на сумите за топлинна енергия и БГВ. Сочи, че не е изпадал в забавя, за което било приложимо правилото на чл. 84 ЗЗД, което било предпоставка, за да се претендира мораторна лихва. Иска отхвърляне на исковете

Третото лице-помагач на страната на ищеца е представило писмени доказателствени средства, като не е изразило становище по същество на предявените искове.

С Определение от 28.08.2023 г., съдът е допуснал на основание чл. 247 ГПК поправка на очевидна фактическа грешка в диспозитива на Заповед за изпълнение на парично задължени по чл. 410 ГПК от 22.03.2022 г. по ч. гр. д. № 12057/2022 г. по описа на СРС, II Г. О., 156-ти състав, като в диспозитива да се чете периодът на вземането за мораторна лихва върху главницата за дялово разпределение, както следва: 01.10.2019 г. до 18.02.2022 г.

Съдът, като съобрази правните доводи на страните, събраните писмени доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното:

СРС, 156-ти състав е сезиран с първоначално обективно, кумулативно съединени положителни установителни искове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, във вр. чл. 415, ал. 1 ГПК, във вр. с чл. 318, ал. 2 ТЗ, чл. 200 ЗЗД и чл. 110, ал. 2 ЗС и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

При релевираните в исковата молба твърдения възникването на спорното право се обуславя от осъществяването в обективната действителност на следните материални предпоставки (юридически факти): **1.** наличието на действително правоотношение по договор за продажба (доставка) на топлоенергия, по силата на което продавачът се е задължил да прехвърли правото на собственост върху процесните стоки и да ги предаде, а купувачът да ги получи и да заплати уговорената продажна цена и **2.** продавачът да е доставил топлинна енергия в твърдяното количество на купувача.

Съгласно чл. 153, ал. 1 ЗЕ „потребители на топлинна енергия“ са всички **собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда** - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение. А по силата на определителната правна норма, регламентирана в § 1, т. 42 (отм.) ЗЕ, но действащ през релевантния период, „потребител на енергия или природен газ за битови нужди“ е физическо лице - **собственик или ползвател на имот**, което ползва топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване, или природен газ за **домакинството си**. А съгласно § 1, т. 2а от ДР ЗЕ 2а. (Нова - ДВ, бр. 54 от 2012 г., в сила от 17.07.2012 г.) „Битов клиент“ е клиент, който купува електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване, или природен газ за собствени битови нужди, а съобразно § 1, т. 41б ДР ЗЕ „Потребител на енергийни услуги“ е: краен клиент, който купува енергия или природен газ, и/или ползвател на преносна и/или разпределителна мрежа за снабдяването му с енергия или природен газ.

Съгласно т. 1 от Тълкувателно решение № 2 от 17.05.2018 г. на ВКС по тълк. д. № 2/2017 г., ОСГК – „Собствениците, респективно бившите съпрузи като съсобственици, или титулярите на ограниченото вещно право на ползване върху топлоснабдения имот, дължат цената на доставената топлинна енергия за битови нужди съгласно разпоредбите на Закона за енергетиката в хипотезата, при която топлоснабденият имот е предоставен за ползване по силата на договорно правоотношение, освен ако между ползвателя на договорно основание и топлопреносното предприятие е сключен договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди за същия имот, през времетраенето на който ползвателят като клиент на топлинна енергия за битови нужди дължи цената ѝ... Клиенти на топлинна енергия за битови нужди могат да бъдат и правни субекти, различни от посочените в чл. 153, ал. 1 ЗЕ, ако ползват топлоснабдения имот със съгласието на собственика, респективно носителя на вещното право на ползване, за собствени битови нужди, и същевременно са сключили договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди за този имот при публично известните общи условия директно с топлопреносното предприятие. В тази хипотеза третото ползващо лице придобива качеството "клиент" на топлинна енергия за битови нужди ("битов клиент" по смисъла на т. 2а § 1 ДР ЗЕ) и като страна по договора за доставка на топлинна енергия дължи цената ѝ на топлопреносното предприятие. Договорът между това трето ползващо лице и топлопреносното предприятие подлежи на доказване по общия ред на ГПК, например с откриването на индивидуална партида на ползвателя при топлопреносното дружество, но не се презумира с установяване на факта на ползване на топлоснабдения имот. В горееизложения смисъл изброяването в нормата на чл. 153, ал. 1 ЗЕ на собствениците и титулярите на ограниченото вещно право на ползване като клиенти (потребители) на топлинна енергия за битови нужди и страна по продажбеното правоотношение с топлопреносното предприятие не е изчерпателно. Противното разбиране би противоречало на принципа за договорна свобода, регламентиран в чл. 9 ЗЗД и приложим както за гражданските, така и за търговските сделки. При постигнато съгласие между топлопреносното предприятие и правен субект, различен от посочените в чл. 153, ал. 1 ЗЕ, за сключване на договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди за топлоснабден имот при спазване на одобрените от КЕВР публично известни общи условия, съставляващи неразделна част от договора, този правен субект дължи цената на доставената топлинна енергия за собствените му битови нужди.“.

Представен е Нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот № 175, том XXII, нот. дело № 3766/1962 г., от който се установява, че на 21.12.1962 г. Й. Г. М. е станала собственик на процесния недвижим имот, находящ се в гр.

Представен е Нотариалаен акт за дарение на недвижим имот от 23.12.2019 г., с който се доказва, че Й. Г. М. е дарила на РНТ процесния имот, като си е запазила пожизнено и безвъзмездно правото на ползване върху същия.

Следователно, съдът намира за безспорно е установено, че между страните е налице облигационно отношение по договор за покупко-продажба на топлинна енергия при общи условия.

Правното действие на сключения договор за продажба между ищеца и ответника попада под приложното поле на ЗЗД, тъй като учреденото от него договорно правоотношение е възникнало между търговец и физическо лице и за тях следва да се прилагат нормативните правила, уредени в ЗЗД – арг. чл. 318, ал. 2 ТЗ. Този договор не е търговска продажба, тъй като негов предмет представлява вещь за лично потребление (топлинна енергия – арг. чл. 110, ал. 2 ЗС) и купувачите са физически лица. По това гражданско (облигационно) правоотношение за ищеца са породени две основни облигаторни задължения – да прехвърли правото на собственост върху описаните във фактурите стоки и да предаде тяхното владение на купувачите, а за ответника – да заплати уговорената

продажна цена с ДДС и да получи вещите (арг. чл. 110, ал. 2 ЗС), предмет на договорите – арг. чл. 200, ал. 1 ЗЗД.

Договорът е сключен при предварително установени от ищеца общи условия – арг. чл. 150, ал. 2 ЗЕ.

Договорът за търговска продажба представлява консенсуален, двустранен и комутативен договор, като при неговото сключване се пораждат правните последици, към които са насочени насрещните волеизявления на страните. Предаването на вещите, предмет на договора и заплащането на уговорената цена не се включва в неговия фактически състав, а са в изпълнение на породените от него договорни задължения.

По силата на чл. 327 ТЗ купувачът е длъжен да плати цената при предаване на стоката, освен ако е уговорено друго. Следователно, за да възникне изискуемостта на правното задължение за заплащане на продажната цена, продавачът трябва да изпълни своето задължение за предаване на вещите, предмет на договорното правоотношение.

Тъй като между ищеца и ответника е установено наличието на валидно облигационно отношение, то съдът намира, че спорът между страните се концентрира върху обстоятелството дали е доставена топлинна енергия за процесния период, съответно на каква стойност и дали процесните суми са погасени по давност.

Приети и неоспорени са заключенията на СТЕ и ССЧЕ. От заключението на СТЕ се установява, че за процесния период е ползвана топлинна енергия за имот, сградна инсталация и БГВ. Изяснено е, че за периода топлинната енергия за БГВ е определена на база реален отчет на 1 бр. технически изправен и узаконен водомер, а топлинната енергия за отопление на имота е начислена на база „служебен отчет“, поради наличие на 2 бр. неизправни измервателни устройства. Уточнено е, че ТЕ за сградната инсталация е изчислена съобразно нормативните изисквания. Експертът е посочил, че стойността на доставената топлинна енергия за процесния период е в размер на 3058,04 лева.

От заключението на ССЧЕ се изяснява, че за процесния период са извършвани плащания на доставена до процесния имот топлинна енергия в общ размер от 780,70 лв., като е изяснено, че за периода м.05.2018 г. до м.11.2018 г. и по обща фактура от м.07.2019 г. е погасена сумата от 719,39 лева, а по обща фактура от м.08.2020 г. е погасена сумата от 61,31 лева. Вещото лице е посочило, че размера на мораторната лихва за периода 13.03.2020 г. до 08.04.2020 г. е в размер на 17,28 лева.

Съдът, като извърши преценка на заключенията на СТЕ и ССЧЕ, съобразно правилото на чл. 202 ГПК намира, че следва да ги кредитира, тъй като са изготвени обективно, компетентно и добросъвестно. Вещите лица са отговорили изчерпателно на поставените задачи, като по делото липсват доказателства, че експертите са заинтересовани от изхода на правния спор или са недобросъвестни.

Настоящият съдебен състав намира, че в случая дължимата сумата трябва да бъде определена съобразно СТЕ, като се съобрази извършеното частично плащане на сумата от 780,70 лв. В тази връзка е необходимо да се изясни, че при граматическото, систематично и телеологическо тълкуване на чл. 155 ЗЕ от значение при претенцията за заплащане на топлинна енергия, релевантен е единствено размерът на реално потребената топлинна енергия. Обстоятелството, че законодателят е предвидил няколко различни способа за отчитане на топлинната енергия (един от който е и по реална месечна консумация), не придава никакво значение на прогнозните сметки, доколкото самият закон предвижда винаги поне една изравнителна сметка, която има за цел да ликвидира отношенията между страните в облигационното отношение, като отчете реално потребеното количество топлинна енергия.

При съвкупната преценка на събраните по делото доказателства, в това число и с оглед кредитираната СТЕ, съдът намира, че са установени пълно и главно всички

материални предпоставки на предявения иск, като същият следва да бъде уважен в пълния предявен размер от 2273,38 лева – с оглед спазване на основния принцип на българският граждански процес – за диспозитивното начало (арг. чл. 6, ал. 2 ГПК).

Предвид изложеното, недоказани се явяват направените в отговора на исковата молба възражения за неточно изчисление на потребената топлинна енергия.

Въпреки това, ответницата е направила своевременно надлежно възражение за погасителна давност, което следва да бъде разгледано.

Настоящото производство е образувано при условията на чл. 422 ГПК, поради което, с оглед уредената фикция в посочената норма, настоящият иск се счита предявен от 07.03.2022 г. – датата на подаването на заявлението за издаване на заповед за изпълнение. При това положение, с оглед приложение на нормите на чл. 115, б. „ж“ ЗЗД и чл. 116, б. „б“ ЗЗД от този момента давността се счита спряна и прекъсната. С оглед направеното възражение за давност в случая следва да се приложи правилото за изтекла погасителна давност по чл. 111, б. „в“ ЗЗД.

Съгласно задължителните за правосъдните органи тълкувателни разяснения на ОСГТК на ВКС, дадени в **Тълкувателно решение № 3/2011 г. от 18.05.2012 г.**, *„понятието „периодично плащане“ по смисъла на чл. 111, б. „в“ ЗЗД се характеризира с изпълнение на повтарящи се задължения за предаване на пари или други заместими вещи, имащи единен правопораждащ факт, чиито падеж настъпва през предварително определени интервали от време, а размерите на плащанията са изначално определени или определяеми, без да е необходимо периодите да са равни и плащанията да са еднакви“*... *„Вземанията на топлофикационни, електроснабдителни и водоснабдителни дружества, както и на доставчици на комуникационни услуги също съдържат изброените признаци на понятието, поради което са периодични плащания по смисъла на чл. 111, б. „в“ ЗЗД и за тях се прилага тригодишна давност“*. Следователно, при съобразяване на момента на подаване на исковата молба и кратката тригодишна погасителна давност, следва, че всички вземания преди 07.03.2019 г. са погасени по давност. Необходимо е обаче в процесния случай, да се съобразят различните редакции на чл. 3, т. 2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците (Обн. - ДВ, бр. 28 от 2020 г., в сила от 13.03.2020 г., изм. – ДВ, бр. 34 от 2020 г., в сила от 9.04.2020 г.) , според която разпоредба за срока от 13 март 2020 г. до отмяната на извънредното положение спират да текат: давностните срокове, с изтичането на които се погасяват или придобиват права от частноправните субекти. А съгласно § 13 от ПЗР на ЗЗдр. (ДВ, бр. 44 от 2020 г., в сила от 14.05.2020 г.), сроковете, спрели да текат по време на извънредното положение по Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците, продължават да текат след изтичането на 7 дни от обнародването на този закон в "Държавен вестник". Тоест, за периода 13.03.2020 г. до 20.05.2020 г. не е текла давност, или казано с други думи при изчисление на сроковете по реда на чл. 72 ЗЗД, всички вземания, станали изискуеми преди 31.12.2018 г., са погасени по давност.

Съгласно разпоредбата на чл. 114 ЗЗД, давността започва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо. В раздел „Заплащане на ТЕ“ от ОУ, чл. 33, ал. 1 (одобрени с Решение на ДКЕВР от 2016 г., приложими за процесния период, като същите са представени по делото), клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия по чл. 32, ал. 1 и ал. 2 ОУ в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Тоест, вземанията за периода м.05.2018 г. до м.10.2018 г. (включително) за сумата от 87,21 лева (съобразно заключението на СТЕ) са погасени по давност. Тоест, претенцията следва да бъде уважена за периода м.11.2018 г. до м.04.2021 г. за сумата от 2190,13 лева (реално потребеното количество ТЕ от 2277,34 лв., изчислено след съобразяване на извършеното

плащане от 780,70 лв. и съобразно погасената по давност сума от 87,21 лв.), като за разликата до пълния предявен размер искът следва да бъде отхвърлен.

По отношение претенцията за припадащата се част от цената на услугата дялово разпределение, съдът намира, че с оглед заключението на СТЕ и ССЧЕ и представените от третото лице-помагач писмени доказателствени средства безспорно е установено, че цената на услугата се дължи, като за процесния период 01.08.2019 г. – 30.04.2021 г. същата е в размер на 41,20 лв. (с оглед заключенията на СТЕ и ССЧЕ). Предвид изложеното, искът за заплащане на цената на услугата за дялово разпределение следва да бъде уважен в пълния предявен размер от 30,51 лева – с оглед спазване на основния принцип на българският граждански процес – за диспозитивното начало (арг. чл. 6, ал. 2 ГПК).

Съгласно чл. 119 ЗЗД с погасяването на главното вземане се погасяват и произтичащите от него допълнителни вземания, макар давността за тях да не е изтекла. Следователно, съдът приема, че са погасени по давност и лихвите за забава върху погасената по давност главница за доставена и потребена топлинна енергия. По отношение режима на забавата за дължими суми за топлинна енергия се прилагат Общите условия от 2016 г., одобрени с Решение № ОУ-1/27.06.2016 г. на КЕВР. Съгласно чл. 33, ал. 4 от Общите условия от 2016 г., продавачът начислява лихва за забава само върху задълженията по чл. 32, ал. 3 от същите общи условия, т.е. само върху сумите по изравнителните сметки, които съгласно чл. 33, ал. 2 от общите условия следва да бъдат заплатени в 45-дневен срок от изтичане на периода, за който се отнасят.

В раздел „Заплащане на ТЕ” от ОУ, чл. 33, ал. 1 (одобрени с Решение на ДКЕВР от 2016 г., приложими за процесния период, като същите са представени по делото), клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия по чл. 32, ал. 1 и ал. 2 ОУ в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. В случая по делото липсват доказателства, че ответницата е изпълнила надлежно и своевременно процесните задължения, като с оглед клаузата от общите условия и предвид нормата на чл. 84, ал. 1, изр. 1 ЗЗД (въвеждаща принципа *dies interpellat pro homine*), следва да се направи извод, че ответницата е изпаднала в забава, поради което дължи и обезщетение за забава в размер на законната лихва по чл. 86, ал. 1 ЗЗД. Поради тази причина са неоснователни аргументираните в отговора на исковата молба доводи, че не е настъпвала забава.

Установи се по делото, че размерът на мораторната лихва върху главницата за потребената ТЕ от 2277,34 лв. за претендиращия период от 15.09.2019 г. до 18.02.2022 г. е 256,61 лв. Ето защо и при приложение на нормата на чл. 162 ГПК, съдът намира, че съответната част от мораторната лихва, която е дължима и не е погасена по давност, е в размер на 246,78 лв. Необходимо е да се спомене, че в случая следва да се вземе предвид и императивната норма на чл. 6 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение (действаща за периода 13.03.2020 г. до 08.04.2020 г.), според която мораторна лихва не се дължи за посочения период на извънредното положение, като в тази насока трябва да се съобрази размерът на установената от заключението на ССЧЕ мораторна лихва, за периода на действие на разпоредбата на този закона, а именно 17,28 лв. При това положение, от дължимата за периода 15.09.2019 г. - 18.02.2022 г. сума от 246,78 лв. (непогасена по давност) следва да се извади периодът 13.03.2020 г. до 08.04.2020 г. за сумата от 17,28 лева. Следователно, претенцията за мораторна лихва върху главницата за ТЕ следва да бъде уважена за сумата от 229,50 лева за периода от 15.09.2019 г. до 12.03.2020 г. и от 09.04.2020 до 18.02.2022 г., като за разликата до пълния предявен размер от 299,42 лева и за периода от 13.03.2020 г. до 08.04.2020 г. искът следва да бъде отхвърлен.

Съдът намира, че искът за мораторна лихва върху главницата за цената на услугата дялово разпределение е неоснователен, тъй като в новелата на чл. 36, ал. 2 от Общите условия е посочено, че редът и начинът на плащане на услугата „дялово разпределение“ се определя от Продавача, съгласувано с търговците извършващи услугата дялово

разпределение и се обявява по подходящ начин на клиентите. При граматическото, систематическото и телеологическото тълкува на клаузата на общите условия, съобразно правилото на чл. 20 ЗЗД, съдът достига до извод, че следва да са налице уреден ред и начин за заплащане на услугата, което очевидно касае и въпросът с изпадането в забава, при неточно изпълнение в темпорален аспект. При това положение, след като ищецът не е доказал пълно и главно, че такъв ред и начин са предвидени, респ. че именно при спазването му се дължи обезщетение за забава върху главницата за услугата дялово разпределение, настоящият съдебен състав намира, че претенцията е неоснователната, тъй като е недоказана – арг. чл. 154, ал. 1 ГПК.

При този изход на правния спор с правна възможност да претендират разноски разполагат и двете страни.

Ищецът е поискал присъждането на деловодни разноски, като е доказал, че действително е сторил такива, поради което и на основание чл. 78, ал. 1, във вр. ал. 8 ГПК, във вр. чл. 37 ЗПр.Пом., във вр. чл. 25, ал. 1 НЗПП, съобразно уважената част от исквете, следва да му се присъди сумата от 1212,81 лева, представляващи деловодни разноски и юрисконсултско възнаграждение за заповедното и първоинстанционното производство.

Ответникът не е поискал присъждането на деловодни разноски и не е доказал, че действително е сторил такива, поради което и на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, съобразно отхвърлената част от претенциите, такива не следва да му се присъждат.

Така мотивиран, Софийският районен съд

РЕШИ:

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на Й. Г. М., ЕГН: *****, с адрес: гр., **че дължи на** „ТС“, ЕАД ЕИК:, със седалище и адрес на управление: гр., на основание чл. 422, ал. 1 ГПК, във вр. чл. 415, ал. 1 ГПК, във вр. с чл. 318, ал. 2 ТЗ, чл. 200 ЗЗД и чл. 110, ал. 2 ЗС и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, **сумата от 2190,13 лева**, представляващи цена на незаплатена топлинна енергия по договор за покупко-продажба на топлинна енергия при общи условия за периода от 01.11.2018 г. до 30.04.2021 г. за недвижим имот, находящ се в гр., аб. № 23857, ведно със законната лихва от 07.03.2022 г. (датата на подаване на заявлението за издаването на заповед за изпълнение) до окончателното плащане, както и **сумата от 30,51 лева**, представляващи цена на услугата дялово разпределение за периода от 01.08.2019 г. до 30.04.2021 г., ведно със законната лихва от 07.03.2022 г. (датата на подаване на заявлението за издаването на заповед за изпълнение) до окончателното плащане, както и **сумата от 229,50 лева**, представляваща мораторна лихва върху главницата за цената на топлинната енергия за периода от 15.09.2019 г. до 12.03.2020 г. и от 09.04.2020 до 18.02.2022 г., като **ОТХВЪРЛЯ** иска за цената на топлинната енергия **за сумата над 2190,13 лева до пълния предявен размер от 2273,38 лева** и за периода 01.05.2018 г. до 31.10.2018 г., иска за мораторна лихва върху главницата за цената на топлинната енергия **за сумата над 229,50 лева до пълния предявен размер от 299,42 лева** и за периода от 13.03.2020 г. до 08.04.2020 г., както и иска за мораторна лихва върху главницата за цената на услугата дялово разпределение **за сумата от 4,65 лева** за периода от 01.10.2019 г. до 18.02.2022 г., за които суми е издадена Заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК от 22.03.2022 г. по ч. гр. д. № 12057/2022 г. по описа на СРС, II Г. О., 156-ти състав.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1, във вр. ал. 8 ГПК, във вр. чл. 37 ЗПр.Пом., във вр. чл. 25, ал. 1 НЗПП Й. Г. М., ЕГН: *****, с адрес: гр. **да заплати на** „ТС“ ЕАД, ЕИК:, **сумата от 1212,81 лева**, представляващи деловодни

разноски и юрисконсултско възнаграждение за първоинстанционното и заповедното производство.

РЕШЕНИЕТО е постановено при участието на трето лице-помагач „Б“ ООД на страната на ищеца „ТС“ ЕАД.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва в двуседмичен срок от съобщението до страните с въззивна жалба пред Софийският градски съд.

Препис от решението да се връчи на страните!

РАЙОНЕН СЪДИЯ:

Съдия при Софийски районен съд: _____